

Bělohradské listy

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 20. 3. 2009 • Ročník IX • Cena 14,- Kč

2 / 2009

Objektivem Bělohradských listů

Druhý ročník hokejového turnaje v Dolním Javoří

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 2/2009

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(EDUARD ČELIŠ)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ**
- 6 **BĚLOHRADSKÝ PRAOTEC ČECH BY ZAPLAKAL**
(SVATOPLUK HRNČIŘ)
- 7 **BODLÁKOVY VZPOMÍNKY**
- 8 **HORNÍ VES A ČEŘOVSKÝ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 9 **NA VLAKOVOU JÍZDENKU DO UHLÍŘŮ NEBO BĚLÉ U PECKY**
(KAREL JIRÁSKO)
- 10 **ROZHOVOR SE STAROSTOU CHOTČE**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 11 **PIVOVAR V BĚLOHRADĚ**
(JOSEF ŠPŮR)
- 12-13 **CESTA K SEVERNÍMU POLÁRNÍMU KRUHU**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 14-15 **KVĚTINY EVY ŠINKMANOVÉ**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 16 **BYLI JSME NA LIBERECKÉM MISTROVSTVÍ SVĚTA**
(EDUARD ČELIŠ)
- 17 **NÁZORY, POLEMIKY**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **GÓLMAN DĚDEK NENÍ DĚDEK**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **ZA HOKEJEM II.**
(EDUARD ČELIŠ)
- 22 **KULTURA**
- 23 **ISLAND PAVLA ČELIŠE**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 PAVEL SUCHARDA
CHALUPA V P. N. VSI

STR. 24 LADISLAV STUHLÍK
VÝHLEDY Z UHLÍŘŮ

DALŠÍ ČÍSLO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

VYJDE 22. 5. 2009

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Bělohradština

Dlouho mě už tahalo za uši to televizní a novinové, že se u nás v Lázních Bělohrad vybuduje golfové hřiště a připraví likvidace nebezpečného odpadu firmy Deprag. Golf, jenž nebude omezovat turisty v okolí Byšiček, ani odstranění letitých kalů a olejů mi nevadí. Potíž je jinde, v Lázních Bělohrad.

Takhle přeci žádný Bělohradák nemluví, takhle nikdo z domácích neskoňuje zeměpisné jméno více-slovné. Skloňujeme obě části tohoto spojení, pokud většinou nepoužíváme pouze druhou část - Bělohrad. Říkáme: jedu do Lázní Bělohradu, jsem v Lázních Bělohradě/hradu a projíždím Lázněmi Bělohradem. Redaktoři, reportéři, manažéři a šéfové firem skloňují pouze první část. Nedivte se, nejsou z Lázní Bělohradu.

Chtěl jsem si ověřit mé úvahy. Něco mi říkalo, hochu, nemáš pravdu. V televizi, MF Dnes i v blízkém Jičínském deníku přeci používají v Lázních Bělohrad. A oni jsou Někdo. Jazyková poradna Ústavu pro český jazyk AV ČR nám Bělohradákům ale dala za pravdu. Obdobně pojednává i knížka Aleny Polívkové „Naše místní jména a jak je užívat“. Takže nejenom jedu do Lázní Bělohradu, ale i do Lázní Bohdanče, Lázní Kynžvartu, Lázní Toušeně, Lázní Darkova. Zkrátka nejsme v tom my Bělohradáci sami.

Tento problém řešil nedávno i spisovatel Stanislav Rudolf. I jeho drásalo to šilné v Lázních Bělohrad, a proto prý připravuje založení spolku pro správné používání - a v nadsázce uvádí - Lázní Bělohrada.

Jasně, že nemáme všechno dle spisovně češtiny. O tom svědčí koncovka - ovi u obecných podstatných jmen a vlastních jmen skloňovaných podle vzorů pán a předseda. My neříkáme dej to pánovi či zavolej Tomášovi. Hodně používáme slangové a šilné: dej to pánoj a zavolej Tomášoj. Lidé, kteří neznají naše oj místo ovi jsou z tohoto výrazu jaksí mimo. Jeden můj pražský kamarád měl problém se svojí Felicií a já mu říkám:

„Běž do servisu k **Popkoj**. Von ti to opraví!“

Kámoš se domníval, že Vašek Popek, ten šikovný automechanik nahoře v naší ulici, není Popek, ale Popkoj. A tak ho osloví:

„*Pane Popkoji, mrknul byste se mi na tu moji Feldu...*“

Do jazykového okýnka Bělohradských listů i jeden předvánoční příběh.

V pekárně u Rýdlů se pořizovaly objednávky na vánočky. Asistentka Martina slyší zákazníka:

„*Jan Oušek, prosím si jednu vánočku.*“

No a zapisuje: Janoušek. Když pan inženýr Honza Ouško, jenž své příjmení podal místně: Oušek, se dožadoval vánočky, vznikl problém. Nebyl uveden v objednávkách. Tam stálo: Janoušek. Pro Kateřinu - vedoucí, byl Janoušek i Ouško stejný, solidní zákazník.

A tak u Oušků na Vánoce přeci jenom měli tradiční vánočku.

A v pekárně zase veselo.

Nevím estli tendle list bude kalej a bude se fajnově číst. Jeden karamád z Ičina a druhý z Lomice istotně poudali, že to eště ujde.

Tak to psaní donesu Láďoj Stuchlíkoj. Vobouvám se.

„*V těch škrbálech mi nechod' mezim lidi,*“ řmí v síni žena. Sáhnu po inejch. Vážu kanice. Zakublám se do kabátu a du.

Zrouna je outerek, k vobědu bude trdlouka z Hátlovejch itrníc. Brejchám se v tající břechce sněhu a du do trafiky k Dušičkom, gde si kupuju noviny. Proti trafice dysi bejvala chalupa Raisovejch, kerejch hoch Karel Václav byl nák slavnej písmák. Kulturmajstr Stuchlík šláh po mým písmu a najednou, z ničeho nic mi voniká:

„*Psal von to jaksí po našem, prauda! Ták to bude vono.*“

Vážení čtenáři, omlouvám se za poslední stať. Snažil jsem se psát po našem a občas jsem i použil znetvořeně německé slovíčko. Snad budete rozumět. Myslím, že Rais by rozuměl, čerpal jsem totiž z jeho nově vydané knížky Ze vzpomínek I.

Dík a sorry.

Á propos, pan spisovatel Rais by uvedl: Děkuji a promiňte.

Eduard Čeliš

V souvislosti s dotazy občanů k řešení dopravní situace v Lázeňské ulici a v ulici T. G. Masaryka, jejichž vlastníkem je Královéhradecký kraj a správcem Správa a údržba silnic KHK, a k výstavbě přeložek silnic II/284 a II/501, zveřejňujeme stanovisko ochránce lidských práv (ombudsmana) k problematice hluku, které bylo zveřejněno na www.obecniportal.cz.

Ochrana lidí před hlukem je trvale nedostatečná

Počet stížností na hlukovou zátěž – především z dopravy – je stabilně vysoký a mezi stížnostmi týkajícími se kvality a pohody života (např. kvalita ovzduší, vody, apod.), patří stížnosti na hluk k nejpočetnějším. Především obyvatelé měst sužuje hlučnost, která přesahuje nejvyšší povolené limity. U mnoha silnic jsou limity překračovány trvale, bez ohledu na zdravotní dopad. Ochránce již v některých případech (silnice, teplárny, apod.) dosáhl zrušení či zpřísnění tzv. výjimek. Jde o povolení k provozování zdroje hluku překračujícího hygienické limity, která mohou za určitých okolností udělovat krajské hygienické stanice. Hygiena by ale měla při vydání výjimky zároveň uložit provozovateli realizaci opatření, kterými sníží hluk alespoň na rozumně dosažitelnou míru. Způsob provede-

ní a účinnost těchto opatření by měly krajské hygienické stanice průběžně kontrolovat, což se mnohdy neděje.

Skutečnou změnu v práci hygienických stanic by přinesla důsledná aplikace správního řádu, kdy by za účastníky řízení byli považováni všichni, jejichž práv se takové řízení dotýká, tedy ti, kdo jsou nadlimitním hlukem zasaženi. Řízení by tedy bylo oznámeno veřejnou vyhláškou.

Základní limit pro venkovní hluk ze silniční dopravy je přes den 55 dB, v případě tzv. staré hlukové zátěže 70 dB. Starou hlukovou zátěží je stav hlučnosti, který nastal před koncem roku 2000. Cílem ustanovení tohoto institutu bylo zmapování území s nadměrným hlukem, aby byli majitelé a provozovatelé nuceni tato místa postupně odhlučnit. V praxi je však běžné, že hygienické stanice udělí vlastníkově komunikace časově omezenou výjimku k překro-

čení limitů a tu pak prodlužují, aniž by ze strany vlastníka došlo ke snaze hlučnost snížit. Veřejný ochránce práv opakovaně upozornil, že udělení takových výjimek je možné pouze tehdy, když vlastník komunikace prokáže, že provedl všechna opatření, která po něm lze rozumně vyžadovat, aniž by se hlučnost podařilo snížit. Jde navíc o řešení dočasné a pouze v rovině právní, fakticky zůstává situace a hluková zátěž nezměněna. Občané si v takových případech právem stěžují, že je možnost poškození lidského zdraví z důvodu hluku podceňována.

Odpovědnost za hluk nese podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, vlastníků, resp. správce pozemní komunikace. Ten je povinen technickými, organizačními či jinými opatřeními zajistit, aby hluk nepřekračoval hygienické limity. Ochránce nemůže akceptovat často se opakující argument, že vlastníci či správce komunikace nedisponují potřebnými finančními zdroji, k eliminaci hlukových závad. Podle ochránce je věcí vlastníka nebo správce komunikace, aby přehodnotil priority financování infrastruktury tak, aby bylo upřednostněno odstranění závad.

Uplynulo 120 let od založení Sokola v Lázních Běláhrad. Máte připravenou oslavu tohoto výročí?

Chceme uspořádat slavnostní akademii v sokolovně dne 17. 4. 2009, na kterou zveme bělohradskou veřejnost.

Pro nezasvěcené - akademie je vystoupení cvičenců, žactva, mužů, žen a sportovních oddílů.

Ing. Stanislav Nálevka,
starosta Sokola v Lázních Běláhradě

Zajímalo by mě, jaké jsou skutečné náklady na jednoho poplatníka za rok 2008 za likvidaci komunálního odpadu.

Skutečné náklady na jednoho poplatníka za rok 2008 činily:

- za netříděný směsný odpad - 507,- Kč
 - za tříděný (sklo, plasty, papír) nebezpečný odpad - 108,- Kč
 - celkové náklady (vč. pronájmu svozových nádob a provozu sběrného místa) na poplatníka - 649,- Kč
- Tzn., že město doplácí na jednoho

poplatníka 149,- Kč.

Příjmy celkem 2.177.155,- Kč

Náklady celkem 2.605.650,- Kč

Ztráta 428.495,- Kč

Uvedené náklady na jednoho poplatníka jsou ovlivněny mimo jiné i vydanými známkami na popelnice. Ve vyhlášce města Lázně Běláhrad č. 4/2005 o nakládání s komunálním a stavebním odpadem je uvedeno: Svoz komunálního odpadu z popelnice je prováděn podle svozového kalendáře 1x za dva týdny.

Z toho vyplývá, je-li jedné osobě v domácnosti nebo chalupáři dána svo-

zová známka se 14ti denním vyvážením, je to velice neekonomické – doplatek města 572,- Kč při ceně 1.072,- Kč za vývoz svozové nádoby ročně. Kde jsou další peníze na likvidaci nebezpečného a tříděného odpadu?

Město proto připravuje novou vyhlášku o nakládání s komunálním a stavebním odpadem, kde bude uvedena povolená četnost svozu pro jednu osobu v domácnosti, více členů v domácnosti, chalupáře popř. řešení pytlí na odpad.

Věra Kunstová, MěÚ L. Běláhrad

Na schůzi zastupitelstva bylo naší rodině při diskusi o zcela jiné problematice panem starostou před veřejností vytknuto, že neplatíme poplatky za domácí odpad. Vyvedlo nás to z míry, protože platbu provádí spolujednatel, a nebyli jsme schopni reagovat. Když jsme však zašli na Městský úřad s dotazem příslušné úřednici, bylo nám jednoznačně sděleno, že žádná chyba platby u naší nemovitosti neexistuje a ani neexistovala v minulosti.

Protože byla tato kritika vznesena veřejně a účelově při řešení jiné problematiky, považujeme to za jednání neslučitelné s etikou veřejného činitele. Proto žádáme o zveřejnění níže uvedeného textu v rubrice sloužící komunikaci starosty s veřejností:

Na schůzi zastupitelstva počátkem roku 2008 při jednání o zcela jiném problému veřejně vznesl starosta výtku, že naše rodina vlastníci dům č.p. 13 v Prostřední Nové Vsi neplatí poplatky za domovní odpad. Návštěvou u příslušné úřednice na MěÚ jsme si ověřili, že to není pravda, ani to nebyla pravda v minulosti. Toto je úřední podstata faktu a cokoliv jiného kolem s ní nelze slučovat. Dovolujeme si vyslovit znepokojení nad tím, že veřejný činitel používá takovéto praktiky, navíc jako zavádějící při řešení zcela odlišného tématu, a očekáváme na stránkách BL když ne přímo omluvu, tak alespoň uznání své chyby.

Rodina Brabcova, Engelova, Fassati-ova, Sedláčková, Prostřední Nová Ves 13

Nerad rozebírám podobné záležitosti na stránkách Bělohradských listů, protože zabírají místo užitečnějším tématům a hlavně se dají vyřešit osobním jednáním. Ale nic jiného mně nezbyvá, neboť při nezveřejnění dopisu bude opět rodina Fassati-ova vyhrožovat organizací Transparency International, etikou veřejného činitele a nevím, čím dalším.

Věc se má značně jinak. Na schůzi zastupitelstva města jsem nikdy nic podobného neřekl a nikdy jsem také neřekl, že výše uvedená neplatí za komunální odpad. Pouze při jednání o změně územního plánu vysvětloval kdosi ze spoluvlastníků domu č.p. 13 v Prostřední Nové Vsi, že v jejich domě se pravidelně rekreuje 80 členů jejich rodiny a že výstavbou přeložky silnic (dříve obchvatu) jim chce zastu-

pitelstvo znemožnit rekreaci v jejich objektu. Při diskusi jsem reagoval slovy, že jejich argument je paradoxní, neboť před nedávnem mě informovala tajemnice MěÚ, že se přišel dotazovat někdo ze spolujednatelů tohoto domu, jestli musí platit poplatek za komunální odpad, když jejich objekt nikdo nevyužívá.

Na celé záležitosti mě zaráží, že pod výše uvedeným dopisem je podepsán p. Mgr. Fassati, který na tomto jednání vůbec nebyl přítomen! Přítom nás stále poučuje o etice a o pochybném stavu demokracie v našem městě.

Za několik let existence o. s. Bílý Hrad, jehož jménem se p. Mgr. Fassati neustále zaštiťuje, jsem jasně pochopil, že o. s. Bílý Hrad jde pouze o jediné, zabránit přeložce silnic a zklidnění dopravy v Bělohradě, protože přeložka povede kolem domu č.p. 13 v Prostřední Nové Vsi. Místo konstruktivní diskuse a argumentace ale využívá intriky, šíření polopравd, fám a pomluv. Při jednání s Bílým Hradem, kdy např. prosazovali trasu obchvatu přes fotbalové hřiště na Horní Nové Vsi a pak nějak přes Hůru nebo když chtějí umístit zpomalovací retardéry na průjezdní silnici II. třídy městem, si často vzpomenu, že pan prezident Masaryk říkával, že demokracie je věc diskuse a diskuse je věc odborníků. To, čím argumentuje o.

s. Bílý Hrad proti přeložce silnic, ale rozhodně není názor odborníka.

Při diskusích s občany často slyším, ať už dopisy o. s. Bílý Hrad a Mgr. Fassatiho v Bělohradských listech nezveřejňujeme. Toto jsme projednali na poslední redakční radě a pokud nebudou jejich dopisy „k věci“, zveřejňovat je nebudeme.

Proč letos nefungoval zimní stadion za sokolovnou? Přítom dost mrzlo a led se nechal udělat.

Hřiště za sokolovnou patří T.J. Sokol Lázně Bělohrad a ta se v loňském roce dohodla s Annenskými slatinnými lázněmi na pronájem této plochy na parkoviště. Parkoviště bude sloužit pouze po dobu výstavby Stromu života, takže příští rok bychom opět chtěli vytvořit za sokolovnou kluziště. Podařilo se nám získat i kvalitnější plastové mantinely ze zimního stadionu v Novém Bydžově a vzhledem k tomu, že národní házená se hraje na novém hřišti za základní školou, chceme provést i úpravy asfaltové plochy, aby led při teplejším počasí tak rychle netál. V letošní zimě jsme se snažili alespoň upravovat pro bruslení led na Pardoubku. Na závěr bych jen podotkl, že kluziště dříve dělali hokejisté, ale asi před 5 lety přípravu ledu převzalo město.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

Bělohradský praotec Čech by zaplakal

Ilustrace převzaty z knihy Aloise Jiráska - Staré pověsti české

Známým i neznámým jsem říkával: „Bělohrad je zajímavý svým různorodým a poutavým okolím. Vydáte-li se na kteroukoliv stranu, vždy vás něco zaujme, překvapí, potěší. Mezihořské údolí, Byšičky, lesní rybník Hluboký, Kamenná Hůra, Hřídělecká Horka, Hrádek.“

Dnes jsem obezřetnější, opatrnější. Okolí rodiště sice chválím, ale zmíněné pozvání zkracuji. Už neříkám „na kteroukoliv stranu“. Proč? Kvůli jednomu z vyjmenovaných míst. Kvůli Hrádku, což je blízký pahorek na jihozápadě. Úmyslně udávám polohu, protože mám dojem, že se na Hrádek zapomíná, že se o něm neví, že se odepsal.

Před lety, za našeho dětství, byl Hrádek pojem, považoval se za nejbližší význačnou prehistorickou památku a býval často cílem vycházek. Chodívало se tam cestou od kostela, která se bohužel rozorala a její zbyteček je dnes na začátku ulice V lukách. Druhá cesta na Hrádek vedla a vede přes kopec U Lva. Po té rád chodil K. V. Rais, protože u Slivkova háje měla jejich rodina pole.

Doma i ve škole jsem se dovídal, že název Hrádku je oprávněný, poněvadž zde bylo kdysi slovanské hradiště. Potvrdil to bělohradský farář František Petera Rohoznický, který tu horlivě kopal a nacházel střepy popelnic. Při četbě Starých pověstí českých jsem si tedy představoval, že dřevěné opevnění zobrazené Věnceslavem Černým stálo právě na našem Hrádku, kam o něco dřív se svými lidmi připutoval vladyka, který byl nepochybně příbuzný praotce Čecha.

Hlavní temeno Hrádku bylo rozbrázděno propojenými prohlubněmi zřejmě vzniklými při těžbě písku. My kluci jsme se však naivně domnívali, že jde o bývalá sklepení tvrze.

Proháněli jsme se v tom bludišti a horlivě zdolávali vyvýšený ostrůvek, který osaměle trčel nad to báječné, rozryté území. Občas jsme nějaký úlomek pradávnej nádoby našli, ale přiznávám se, že na naše předky jsme si tam nehráli. Zato na

indiány ano.

Když nás honičky a dobývání „ostrova“ omrzelo, přesunuli jsme se na hřbet, který mířil k Šárovcově Lhotě. Kdysi se mu říkalo Zubatej kopec. Byl zalesněný a skrýval se v něm náš primitivní přístřešek. Anebo jsme letěli po příkrém svahu dolů k Heřmance, brodili se v ní, koupali, plašili rybky a odvážně chytali pomalejší raky, kterých tam bylo požehnaně.

O desítky roků později, na počátku sedmdesátých let, jsem na Hrádek přivedl dceru. Stále jsem se tam ještě vyznal, třebaže opodál popojížděl a hlomozil bagr pískařů.

„Tady před tisíci lety stálo hradiště,“ říkal jsem. „Potvrdily to pozůstatky nádob zdobené slovanskou vlnovkou.“ Dcera se v té chvíli shýbla a z obnaženého břehu cosi vytáhla. Byl to pravěký střep a o něco dál se nacházely další. Dávná minulost se opět přihlásila. Po upozornění na tuto skutečnost zavítala na Hrádek archeoložka dr. Justová a naleziště zdokumentovala.

Po dalších letech jdu na Hrádek a těžko odhaduji, kde bylo naše klukovské rejdiště. Nejspíš se zplanýrovalo a vše důkladně zarostlo. Z Dolní Nové Vsi sem nyní vede silnice, u jejíhož konce je ohniště s mnoha odpadky. Dál k Zubatému kopci pokračují cesty děsivě rozryté „zubatými“ pneumatikami traktorů. Končí u místa, které je zvýšeno o rozlehlé hnojiště. Tato nevábna vyvýšenina trůní právě v místě, odkud je krásný výhled na Byšičky, na Zvičinu, na Hůru. Přesto by tady dnes žádný „praotec“ hradiště nezakládál.

Vím, někam se z kravinů leccos vyvázet musí, ale je rozumné tvřit na kopec, z něhož močůvka může prosakovat do údolí s Heřmankou a koupališťátkem? A správné, když vrcholek kdysi hostil první osídlenec Bělohradu?

Zklamaně a roztrpčeně z Hrádku odcházím. Jak by se asi tvářil vladyka dávného hradiště, kdyby sem mohl zavítat? Nerozplakal by se?

Svatopluk Hrnčič

Jak jsme začínali

Byl leden 1990 a po provedeném náboru bělohradských dětí do skautu se rozjížděla schůzková činnost. Člověk byl trochu nesvůj, když dostal přiděleno patnáct kluků – vlčat a zkušenosti žádné. Napadaly mne myšlenky typu, jak mě asi přijmou a zda jim nebudu pro legraci. Potřeboval jsem si kluky nějak získat a protože vím, že ryby se chytají na to, co chutná rybě, dal jsem se do příprav.

Pečící papír pod placky posloužil coby pergamen, a tak se na první schůzce zastavil kolega Baron a donesl text, který se našel údajně na půdě zámku. Společně jsme četli:

„Léta Páně 1268 ve středu po Svatém Jánú. Já, svobodný pán, rytíř Jakub Šárovec ze Šárova, majitel dnes již vyhořelé tvrže Hrádek, chvějící rukou píši tyto řádky... Vracevši se v odpoledních hodinách z výročního trhu v Nové Vsi spatřil jsem tvrž vyvrácenou a v plamenech. Ocitnuv se tak bez střechy nad hlavou a domova, zakopal jsem stržené groše na bezpečném místě, které lze nalézt dle tajného plánu v mléce ukrytém. Jakub Šárovec ze Šárova.“

V mléce ukrytém, co asi je tím míněno? Nikdo nevěděl... Vzpomněl jsem si, že v dobách minulých se mlékem psalo coby tajným inkoustem, který bylo nutno přejet plamenem, aby se stal čitelným. Jirka to měl domů nejbliž, tak skočil pro žehličku a výsledek se dostavil. Přál bych každému zažít to vzrušení, které by se dalo krájet, když první písmenka na pergamenu začala vystupovat. „Poklad je zakopán dvě stopy severně od pravé strany kříže tam, kde jsem spatřil červeného kohouta.“

Schůzka končila a kluci měli celý týden o čem přemýšlet. Byla to silná zkouška nasmět nikomu prozradit naše tajemství, ani nepodlehnout nápadu jít sám a na udaném místě poklad vykopat. Nic takového se nestalo a po týdnu se všichni tísnil před klubovnou ještě daleko před započítím schůzky. Přišel jsem s motykou a vše bylo jasné... Přituhlo a napadlo trochu sněhu, který dokonale zakryl stopy nedávného uložení pokladu. Odměřili jsme přesně vzdálenost a opět zavládl ten silný pocit vzrušení, když kov narazil na kov. Kluci říčeli... Roztřesenýma rukama vyhrabali plechovou krabici od lomnických suchárků, kterou jsem pro tento účel opálil letlampou. Patina

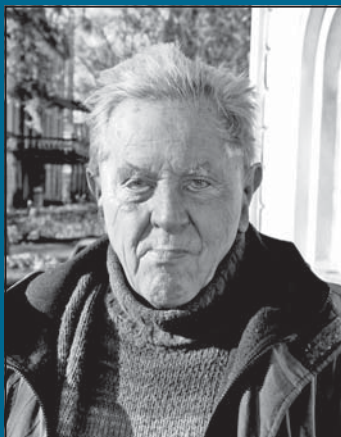
byla dokonalá a vše nasvědčovalo tomu, že poklad leží v zemi drahně let. Jako smečka vlků se kluci vrhli na krabici, která silně rachtala. A pak to přišlo... „Jé, to nejsou pravé zlaťáky, to je čokoláda!“ vykřikl Pepík a hned začal pečlivě rozpočítávat každému stejným dílem.

Vzrušení zvolna opadalo, a tak jsem klukům vysvětlil, že skutečný poklad by patřil státu a musel by se odevzdat. A tak jsme šli a mlsali čokoládové dukáty až k prvním domkům Dolní Nové Vsi. Tady se malý Pavlík pokusil vyjádřit slovy, co cítil: „Vždycky jsem si myslel, že Bělohrad je taková díra a ono je tady docela pěkně...“

Miroslav Mečíř, foto: autor

Horní Ves a Čerovský

„Jak se máte, pane Čerovský?“ ptám se v bílém salóncu místní Radnice JAROSLAVA ČEROVSKÉHO, nejstaršího hornovesáka s datem narození 15. září 1921.

„Ale, ještě žiju, hochu. Ještě žiju,“ a objednává si u servírky polévku, čevabčiči a tradiční, každodenní grog.

Jaroslava Čerovského z Německého kopce jsem poprvé poznal jako největšího zákazníka, dnes již bohužel zaniklé, bělohradské prodejny Kniha. U vedoucí paní Imlaufové, později Golcoňové, pravidelně každý čtvrtek kupoval nejvíce knížek. Cestopisy, historické i válečné romány, prózu.

Nelze než obdivovat znalosti pana Čerovského. Z fleku vám vyjmenuje 53 států americké Unie a skoro šedesátku afrických. Chybuje minimálně. A když se mě zeptá, co právě čtu a já na to, že životopis Winstona Churchilla, tak přidá: „No, jo Churchill, ten byl spíš do války než do míru. A Angličani mu nemohli furt zapomenout tu porážku u Dardanel.“

Mě však více zajímal pohled Jaroslava Čerovského na Horní Novou Ves, na jeho život. Britského ministerského předsedu jsme tedy opustili.

KNÍŽKY

Někdo má rád fotbal, jiné karty. Mě chytly knížky. Hodně cestopisy. Švéd Sven Hedin, náš Emil Holub. Vždycky mě bavil zeměpis a dějepis. To u většiny těchto knížek musíš znát, jinak z toho moc nemáš. Kvůli Podkrkonoší jsem rád četl Raise. Z válečných to byl Remarque a Američan Anton Myrer. Mým favoritem byl ale Zane Grey a jeho: „Když máš pravdu, tak se postav i proti zdi!“ Teď už knížky nekupuju, většinou je rozdávám. Ty cennější, legionářské, chci nechat místní knihovně.

ŠKOLA

Smůlu jsem měl z kreslení. Čtyřka. Ale jednou, za učitele Dohnala, jsem slušně nakreslil houby. Dohnal moje houby dokonce dal na nástěnku a já dostal jedničku v rámečku. Jenže místo Dohnala přišel nějaký Jiránek a už jsem měl tu čtyřku.

J. Čerovský - sedící čtvrtý zleva

V zeměpisu jsem si věřil. Určitě nejlepší ze třídy. Na zeměpis jsme měli mladou učitelku Lánskou - Munzarovou. Já se při hodině smál, zkrátka blbl a už jsem měl dvojku. Jedničku Pepa Bekr. Já však byl lepší než on, to vím.

Když byla lesní kalamita s mniškou, vozili fonmani kolem školy dříví na dráhu. A Trübenekr tak před školou práskal bičem na koně, že vylít učitel Erlebach a křičel: „Trübenekr, práskajte si s tím bičem jinde, ne před školou!“

VOJNA A KONĚ

Od prosince 44 do března 45 jsem byl nasazen na kopání pancéřových zákopů pro Wehrmacht. V Rakousku u maďarských hranic. Moc jsme se nepředřeli, ale museli jsme tam být. Spali jsme venku, jedli ajntopf a občas pochodovali po čtvercovým zákopovým bunkru.

J. Čerovský - třetí zleva, první zprava St. Zítka

Po pětačtyřicátém jsem na pět měsíců narukoval do Josefova. Odtud jsme 2 dny jeli na koních do Liberce. Asi deset nás bylo. Každý jsme měli dva koně, jednoho záložního.

Jízda na koni, to je krásná věc. Tahat kanóny, to by se mi nelíbilo. Ale jet na koni z Josefova do Liberce bylo fajn.

ZEMĚDĚLSTVÍ

Já byl takovej lepší zemědělskej nádeník a normální skladník. O zních po šestý ráno jsem tahal pytle u mlátičky, v poledne na skok domů a zase zpátky, skoro do půlnoci a ráno znova. Když jsem navázal traktorem slepicím krmení, tak se na mě při přepřahání rozjel poloprázdný valník. Bylo to v únoru, já na ledu uklouz a jenom jsem si stačil lehnout mezi kola tak, že se mi nic nestalo. Maternová, která to viděla, křičela jako když jí na noze berou.

V padesátých letech se po dva roky konaly na Horní Vsi dožínky. Jedny na louce pod kravínem, druhé na sokolským cvičišti. Ty jezdecké závody u kravína se hodně vydařily. První dožínky měly

úspěch. Ale zpívání Meckie Messera už bylo z jiného světa...

PÍSKOVNY A LOMY

Pod Křížovkou se táhne pískovcové pásmo. Proto tady bylo 15 - 20 písáků, kde se těžil světlečervený či nažloutlý písek. Písáky byly hraběcí. I pár lomů bylo v okolí: Purmův, Plášilův, Maternův, Krausův, Benešův, Imlaufův. Těžká práce, tvrdí lidi. Moje máma vypravovala, že se kořma vozil odtud kámen na stavbu školy v Hrabačově u Jilemnice. Začátkem osmdesátých let, kdy bylo dusno mezi Rusy a Amerikou, se sem tahaly panely. Povídalo se, že se připravuje nějaký vojenský palpost.

FOTBAL, LYŽE

Hrát fotbal jsme chodili do Flumovců a taky do písáků nad Hartmanovu hospodu. Většinou jsme hráli mezi sebou, občas s Japoňáky, s klukama z Prostředního Dílu, z Japonska. Ti měli i svůj plac u nich na návsi. Z Japoňáků nejlíp hrál Vašek Zuzánků, ten pak kopal za SK Bělohrad.

Náš hlavní lyžařskej kopec byl U tyče. U vodárny. Sem se na výročí včesly prapory. Na Jana Husa, na vznik republiky. Ale lítali jsme na lyžích i na Bílej kopec, Kulatej vrch, Imlaufovu stráž, do Dolního Javoří a na Arnoštov. Na Nebesa zrovna moc ne. Tady byl i menší skokanský můstek a hajnýho Laciny syn na něm skákal přes 20 metrů.

DIVADLO

To se hrálo v hospodě U Ježků. Divadlo vedli Tonda Ódlů, Jindra Čerovský a Babka. Já hrál v jedné hře od Raise malou roli. Hlavní herci byli vedle šéfa Gróha, Vítová, Zdenka Vinčáková. Jednou jsme zkoušeli nějakou španělskou hru. Už visely po vesnici plakáty, ale nepřišly objednaný kostýmy a tak se nehrálo.

ROZHOVOR

se starostou Chotče

Pokračování rozhovorů se starosty obcí v okolí Lázní Bělouhradu. Druhým osloveným starostou byl pan Jiří Horák z Chotče.

Pane starosto, představte nám sebe a svoji obec.

Choteč má v současnosti kolem 185 až 195 obyvatel. To se samozřejmě pohybuje v závislosti na počtu nově narozených a zemřelých občanů. Počet lidí se delší dobu drží na stejné úrovni. Je pravdou, že ve skladbě obyvatel převažují starší lidé. Máme zde i jednoho 92 letého spoluobčana.

Do roku 1992 jsme patřili pod tehdy střediskovou obec Mlázovice. Nyní máme vlastní samosprávu. Ta je velmi obětavá a každý, včetně funkce starosty, to dělá jako neuvolněný a tudíž po práci. Myslím si, že je to čest a určitý závazek, být zvolen do vedení obce.

Většinu nově postavených domků si stavěli místní rodáci. Nově příchozích není mnoho, ale vrací se sem například vnuci zdejších obyvatel.

Do katastru obce patří ještě tři domky v polích severním směrem asi kilometr za obcí, kterým se říká Rakovník.

Jakou má Choteč historii?

Historické prameny uvádějí rok 1357, jiné 1356 jako první zmínku o majetku Petra Kuleho z Chotče. Jeho bratr Mikuláš nechal postavit kostel v dnes dolní části obce. Ten je v něm údajně i pohřben. V boční straně kostela je náhrobek se znakem rodu Kulů. V současné době máme připravenou žádost do Poslanecké sněmovny o udělení obecního znaku a praporu, který vychází právě z erbu rodu Kulů z Chotče. Návrh a podklady jsou hotovy. Teď budeme čekat na vyjádření podvýboru pro heraldické záležitosti a na další nutná schválení. V roce 2007 jsme uspořádali oslavy 650 let obce. V rámci oslav byl uspořádán sjezd rodáků a připraven kulturní program. V programu vystoupily novopacké mažoretky, folklorní soubor Hořeňák, skupina Artróza z Hořic. Současně byla uspořádána výstava starých fotografií a večer, jak to na vsi chodí, proběhla samozřejmě taneční zábava.

To zasahuje do kultury.

V Chotči bývaly slavné máje a na ty se v loňském roce pokusili navázat starší občané, kteří je pamatují ze svého mládí, a pokusili se o vzkríšení této slavné tradice. Chtěli prostě ukázat mladým, jak to fungovalo. Průvod s koňmi jde za doprovodu hudby po vesnici od stavení ke stavení. Každý se pozve na průvod, na odpolední a večerní zábavu. Z domů se vyvádějí ženy, měla by to být, samozřejmě, svobodná děvčata.

V loňském roce jsme provedli první vítání nových občánků v samostatné novodobé historii obce Choteč. Nových občánků bylo šest a všichni byli ve stáří do jednoho roku. Máme z tohoto přírůstku velkou radost a chceme v tom pokračovat a připravit další takovou akci. Letos máme již dva nové spoluobčanky a snad přibudou i další.

Jediným zájmovým spolkem je tady sbor dobrovolných hasičů. Musím se také pochlibit vzorně vedenou obecní knihovnou.

Kam chodí děti z Chotče do školy?

Jezdí do Lázní Bělouhradu. Do školky buď do Bělouhradu nebo do Lužan. Je rozhodující, kam chodí rodiče do práce, aby moh-

li děti dopravovat. Tady sice kdysi bývala také škola, ale v sedmdesátých letech byla přestavěna na bytovku.

Jak je to s prací?

Tady v Chotči není nic. Pár lidí, těch starších, dojíždí do mlázovického zemědělského podniku. Mladší dojíždí hlavně do Jičína. Myslím si, že naše obec má dobré autobusové spojení na trase Bělouhrad - Jičín. Denně tuď projíždí a staví 18 spojů. Jsme s tím velmi spokojeni.

Co obec v posledních letech vybudovala a na co se chystá?

Ze posledních asi šest let se podařilo například vybudovat víceúčelové asfaltové sportovní hřiště, dali jsme do pořádku kout kolem požární nádrže, ve které je čistá voda a tak je možné ji v létě využívat na koupání. Skutečně v době, kdy se v Lužanech zhorší kvalita vody, i z jejich kempu sem jezdí řada lidí. Ve spolupráci s Lázeňským mikroregionem, jehož jsme členem, se nám podařilo zrekonstruovat antukové hřiště. Pro děti jsme koupili prolézačky a skluzavku. Tím vznikl, podle mého názoru, velmi pěkný a upravený víceúčelový areál. Proběhla částečná úprava chodníků a nástupního ostrůvku u autobusové zastávky. Letos chceme opravit autobusovou zastávku.

Zapojení občanů je různé, na některé akce přijde řada dobrovolníků, jindy spolupráce vážne. Ale tak to je asi všude.

Jak jste spokojeni se státní správou, kterou pro vás Bělouhrad vykonává?

Ze svého pohledu starosty musím říci, že spokojený jsem. Nemám problém s ochotou a vstřícností. Rozšířením spolupráce by mohlo být vybudování cyklostezky. Zatím se musí jezdit na kole pouze po okresní silnici a to je dost nebezpečné.

Nakonec bych chtěl poděkovat všem zastupitelům a občanům obce za jejich práci a dobré vztahy. Také bych chtěl pochválit spolupráci s okolními obcemi. Všichni se dlouho známe a osobní kontakt je vždycky nejlepší.

Děkuji za rozhovor.

Ladislav Stuchlík, foto: autor

Erb rodu Kulů

Pivovar v Bělohradě

Pro chmelení piva byl důležitý chmel pěstovaný na panské chmelnici nacházející se tehdy někde mezi Dolním dvorem a Hrádkem, známe i jméno jednoho z jeho pěstitelů. Byl to Václav Tkadlec, přezdívaný „chmelař“, současník sládky Tobiáše Slivky, který se svojí rodinou žil v Brtvi v domku současného čp. 17. Neméně důležitý byl i led pro chlazení mladiny, který se v zimě vysekával na rybnících a dlouhé měsíce skladoval v pivovarských sklepích slámou tepelně odizolovaných. Za starodávna se led vysekával na rybníku Sklepníku, který byl zhruba tam, kde dnes je minigolf, a který jistě po této činnosti dostal své pojmenování, po jeho vysušení již jen na rybníku Pardoubku.

Starý dřevěný pivovar původní přetrval až do poloviny 19. století, kdy byl nahrazen nově postaveným pivovarem zděným, ve kterém se pivo vařilo již novou technologií na „spodní kvasnice“. V provozu byl do r. 1880, kdy se v něm pivo vařit přestalo. I peckovský pivovar a pivovar v Dřevěnici v té době ukončily svoji činnost. To proto, že výroba piva v těchto malých pivovarech nemohla konkurovat lacinějšímu a jistě kvalitnějšímu pivu novopackému, vařenému v novém, modernějším a o mnoho větším akciovém pivovaru s parním strojem, který výrobu zahájil v r. 1872.

V obytném stavení pivovaru pak sládky a pivovarskou čeládku na dlouhá léta vystřídali hajní bělohradského velkostatku, bydlel zde hajný Petr Materna z Lánů, Balihar či František Ducháček, před 1. sv. válkou a během ní zde bydlela rodina lesního Bedřicha Arnošta Bechtolda. Na příslušníky této rodiny se z mládí pamatují již jen starší a ještě starší z Bělohradu a potomci této rodiny v Bělohradě žijí doposud. Zařízení pivovaru bylo rozprodáno a neudržované jeho provozní budovy časem chátraly a měnily se v trosky. Na fotografii z konce padesátých let minulého století stojí již jen vysoká budova sýpky a „hvozdu“ za ní, v němž se topilo a horkým vzduchem hvozditel - sušil slad. Proto měl hvozditel komín s charakteristickým plechovým zakončením, v pivovarské mluvě zvaný „klobouk pana starého“. Dnes již žádná z budov nestojí, i trosky byly rozebrány coby stavební materiál a v zapomnění tak upadla dávná sláva bělohradského pivovaru a jeho provozovatelů.

Josef Špür, foto: archiv

Pivovarské sklepy odkryté při stavbě školy

Součástí majetku bělohradského panství byl již odpradávná pivovar, který stával v prostoru mezi dnešní lesní správou a školou a první zmínka o něm je v listině ze dne 13. 6. 1623. Tou tehdejší držitel tvrze Bělohradu a části Nové Vsi Petr Škopek z Bílých Otradovic přijal svůj dosavadní majetek již jen jako léno. K pivovaru vedla silnice od zámku, která od pivovaru pokračovala prostorem za dnešní školou dále k hřbitovu, míjela márnici a směřovala na jih do polí na Šárovcovu Lhotu. Nutno podotknout, že tehdy ještě nová část hřbitova od márnice k západu neexistovala. Dnes po pivovaru zbylo pouze obytné stavení čp. 96 se zbytky zasypaných sklepů v podzemí, jako memento na pivovar původní a jen o něco blíže k lesní správe trosky „sklepa ležáckého“, jako pozůstatek pivovaru novějšího z 19. století. A po kdysi frekventované silnici zbyla již jen slepá přístupová cesta k domu čp. 96. Pivovar vařil pivo pro vrchnost na tvrzi, pro faráře na faře i poddané, pivem se zásobovaly panské krčmy ve vesnicích celého panství.

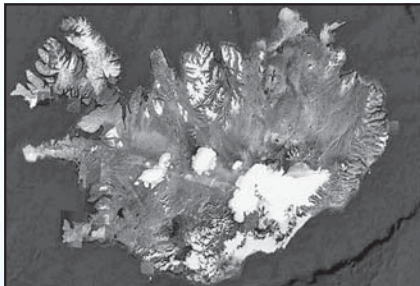
Jako první ze sládků tohoto pivovaru byl historii zaznamenán až Tobiáš Slivka, který zde působil ke konci války třicetileté a v letech po ní a následoval jej syn Jan. Slivkovi však bydlili ve své chalupě u Javorky tam, kde dnes je rodinný domek Kodymových čp. 440. Tehdy se vařilo pivo již jen ze sladu ječného a bylo již jistě chmelené. Bylo hustší, sladší a kalnější, obsahovalo množství bílkovin a tak bylo spíše součástí stravy. Proto bylo právem považováno za „tekutý chléb“. Vařily se z něho polévky a jiné pokrmy, několik žejdlíků piva dokázalo nahradit i večeři. I náš reformátor církve a rektor univerzitní M. Jan Hus soudil, že: „Není lepší silnice než z kuchyně do pivnice“ a za pravdu mu dal i učitel národů J. A. Komenský, který pivo doporučoval i pro děti takto: „Poodrosteme-li od mléka, zůstávají sluší se při věcech podobných mírně temperovaných – při chlebu, másle, kaši nějaké, vodě a pivu. Tím porosteme jak byliny při tekutých vodách.“ Jeho doporučení se řádně drželi i první učitelé bělohradské školy v sousedství, o jejichž zkušenostech s pivním mokem jsme psali v jednom z loňských čísel Bělohradských listů. V pivovaru se po dobu jeho existence vystřídala celá řada sládků, např. ke konci sedmnáctého věku jím byl i Jiřík Pižl, který pocházel z Černína a z rodu, z něhož vyšel i vážený bělohradský měšťan a stavebník tzv. „Pižlova domu“. Domu, který již příliš dlouhý čas opelichaný a bez oken „zdobí“ roh Malého náměstí. O 80 let později sládky či bednáři byli i příslušníci starobylého rodu panských zahradníků, punčochářů či lamačů kamene a zároveň bělohradských měšťanů Kozáků, kteří se svými rodinami žili v domech na dnešním Raisově náměstí opatřených po mnoha letech dnešními čp. 10 a čp. 11 a jejich potomci dovedli své příjmení v našem městě až do současnosti. Sládky byli i mnozí další, jejichž příjmení dnes již nikomu nic neřeknou, ať již z Bělohradu, Hostinného či odjinud.

S pivovarnictvím a pivovary se neodmyslitelně snoubí i řemeslo bečvářské a později již jen bednářské, které na dvoře pivovaru zajišťovalo výrobu a opravu kvasných pivovarských kádí a dubových ležáckých sudů. Ty bednář musel vyrobit a vysmolit, což se provádělo tak, že do nahřátých sudů se nalila horká smola a sudy se potom převalovaly. To proto, aby smola pokryla celý vnitřek sudu a byla zaručena jeho těsnost. Bednáři vyráběli i běžné potřeby tehdejších obyvatel panství, jako putny, vědra, ba i bečky na kvašení zelí a další.

Island je po Velké Británii druhým největším evropským ostrovem. Na první pohled nehostinný kus země omývaný bouřlivými vlnami Atlantiku a jen těsně pod hranicí Polárního kruhu. Před dvěma lety až sem zavál osud mladého inženýra Pavla Čeliše, kdy česká stavební firma vyhrála konkurz na realizaci výstavby dvou tunelů a jednoho mostu. Celý projekt se nazývá Hédinsfjörður a dohromady představuje více jak 10,5 km v horském pásmu Tröllaskagi (země Trollů). Po dokončení celého díla koncem roku 2009 se výrazně zkrátí jízdní doba mezi městy Siglufjörður a Ölafsfjörður, což bude mít pro tamní obyvatele pozitivní dopad. V zimních měsících jsou často téměř odříznuti od okolního světa. I pro práci jsou podmínky vlivem počasí velmi drsné, častý déšť, velmi silný vítr a v zimě četné přivaly sněhu komplikují práce a několikrát dokonce musely být práce pozastaveny. Navíc v zimním období je světlo, spíše však šero, jen pár hodin denně.

Jak jste byli přijati? Vědí něco o naší zemi?

Byli jsme překvapeni celkovou přátelskou atmosférou mezi domorodci. Ti mezi sebou mluví svým jazykem, ale my se s nimi domluvíme anglicky. Češi jsou zde oblíbeni, stále je zde vžitý název naší země jako Czechoslovakia. Vědí něco o Praze, znají Havla, české pivo, fotbalistu Rosického a ostatní fotbalisty, kteří hrají v Anglii. Fotbal je zde oblíbená hra, často si s nimi zahrajeme. Scházíme se také při kytaře v rybárně, pozvou nás i na loď a jezdí tam i poměrně dost aut značky Škoda.

Jaká je životní úroveň Islandčanů, čím se živí, jak žijí?

I při cestování po ostrově jsme měli možnost zjistit, že celková úroveň obyvatel je poměrně vysoká. To se týká především bydlení. Stavějí si malé domky, které mají špičkové sociální vybavení, většinou se saunou. Často jsou vidět dvojce dveře nad sebou. To pro případ velkého přídele sněhu, kdy se do domu vchází horními dveřmi přímo do patra. Jsou soběstační v pěstování zeleniny i tropického ovoce ve vytápěných sklenících. Vydělají si poměrně dost peněz, většinou rybolovem a chovem ovcí. Ty po většinu roku jsou v horách, pak je seženou dolů, ostříhají a zase ženou nahoru do hor. Vlnu zpracují a pletou z ní svetry. Není tu žádný průmysl.

Jak vypadají větší města?

Nikde nevidíte paneláky. Jsou to většinou barevné udržované domky bez plotů s vlajkou a anglickým trávníkem. Dopravním prostředkem jsou auta, která mohou bezpečně nechat otevřená před obchody, nehrozí odcizení ani poškození. Policie má pěkné uniformy a dohlíží na bezpečnost dopravního provozu především u mladých lidí. V zimě se i po městech pohybují sněžnými skútry.

Pracují tam i ženy? Jak se starají o děti?

Ale ano. To mají na starosti agentury, které zprostředkují ženám většinou příležitostné práce stejně jako případnou péči o děti ze strany au pair. Ženy pracují většinou v obchodech. Nikde jsem neviděl dětský kočárek, asi to řeší podle místní potřeby. A dětem se věnují, myslím, maximálně. V zimě pro ně organizují závody na sněhu, kdy fandí celá vesnice, v létě i s dětmi cestují do vnitrozemí ke gejzírům, kde se po dlouhé zimě setkávají často celé rodiny a radují se ze setkání. Po tak dlouhé zimě vítají jakýkoliv kontakt s přáteli. Děti jsou hodně otužilé, i ve velkém mrazu běhají venku, vysedávání u televize není jejich zvykem. V televizi jdou anglické pořady s islandskými titulky. Školy jsou na poměrně vysoké úrovni, každá vesnice má svoji základní školu, vyšší školy jsou ve městech a univerzity jsou v Reykjavíku. Děti jsou vedeny ke sportu. Nejrozšířenější je tam mezinárodní házená, v každé vesni-

ci je fantasticky vybavená sportovní hala s bazénem. Děti jsou vedeny k národní hrdosti a k dodržování letního dne, Svátek rybářů a Vánoce. Jsou věřící.

Dá se říci, že si žijí dobře, největší obtíž je ta

Naše vesnice je vzdálena asi 8 hodin jízdy au nachází naše pracovní hala s přípravnou a skladem pro práci v terénu, každá pracuje z jedné strany v větvěných buňkách, každý z nás má svoji místnost. Elektřina je tam levná, získává se výrobou z činnosti

m, kde se o víkendu odehrává i společenský život. í tradic. Pravidelně se slaví První zimní den, První

m jistě počasí. A jak žije vaše skupina?

tem na sever od Reykjavíku, 5 km od vesnice se n materiálu. Pracovní jsme rozděleni na dvě party tunelu. Ubytování jsme v dobře vybavených dřepět dokonalé sociální vybavení, stále teplá voda. ostí termálních pramenů. Jídlo nám připravují dva čeští kuchaři, většinou je to ovčí maso a ryby, jednou za měsíc máme vepřový řízek a bramborový salát - jako od maminky. Pivo je tam pro nás luxus, přijde na na našich 150 - 200 korun. Je zde zavedena poloviční prohibice. Kurz naší koruny je 16 Kč = 100 islandských korun.

Jak na vás tato země zapůsobila? Co vás upoutalo nejvíc?

Island je nádherná přírodní oblast bez jediného stromu, eventuelně s nějakými nízkými keři. Vesnice i města jsou vystavěna podél okružní cesty kolem ostrova, vnitrozemí tvoří kamenitá poušť se sopečnou pustinou a v dále můžete vidět ledovce. Nezapomenutelná pro mne byla cesta za Polární kruh na jediný ostrov Grimsey, kde žije pouze 80 lidí. V lednu a v únoru je tam možno vidět

polární záři. Celodenní cesta přes fjordy k vodopádům, koupání v Modré laguně s teplotou vody až 40 stupňů, sledování činnosti Geysíru (podle něho se jmenují všechny gejsíry na světě), který při erupci dosahuje až 100 °C, chytání ryb u fjordu bez jakéhokoliv poplatku! A chytanou se vzácné ryby - tzv. mořští pstruzi. A to jsem neviděl ještě onoho ledního medvěda, který na kře připlul k islandským břehům z Gronska! Je to vlivem tání ledovců, ale prý se to stávalo i v dřívějších dobách.

Jistě jste si tam zvykl, mohl byste tam žít trvale?

To určitě ne, já se budu těšit domů, nejvíc na Bělohrad. I když se možná do takové situace dostane jeden z mých spolupracovníků. Seznámil se s tamější dívkou, čekají rodinu a je jen velmi málo pravděpodobné, že by se ona chtěla stěhovat sem. Jediná cesta do Prahy byla pro ni šokem, nezvykla by si tady. Ale toto mně nehrozí.

Co nám řeknete na závěr?

Už jen pár faktických údajů o této zajímavé zemi: Na celém ostrově žije celkem zhruba 300 000 obyvatel, z toho 150 000 v hlavním městě Reykjavíku. Island měl několik let prezidentku - ženu, byl zde založen první parlament

www.pawell.estranky.cz

na světě, Island byl nejdříve pod nadvládou Norska, pak Dánska. Nyní je samostatným státem. Žije tam malá menšina Inuitů (hanlivě Eskymáků). Zdravotnictví včetně pojištění je tam na vysoké úrovni. Lidé se dožívají vysokého věku, na druhé straně je zde poměrně vysoké procento sebevražd. Dlouhá zima a nedostatek slunečního svitu vykoná své.

Dá se i v tomto případě říci: Všude dobře, doma nejlépe?

Jistě, těším se domů, na druhé straně jsem rád za tuto životní zkušenost.

Pavle, děkuji vám za rozhovor, přeji vám hodně štěstí a další zajímavé životní zkušenosti.

Hana Friedrichová, foto: Pavel Čeliš

KVĚTINY

Evya Šinkmanové

Světlo, jas, barvy, vůně květů – to jsou první dojmy, kterými na nás dýchne výstavní síň malířky, výtvarnice Evy Šinkmanové. Žije a pracuje v Nové Pace, používá olej, akvarel, kombinované techniky, maluje na hedvábí, vyrábí keramiku, tisky. Jejím oblíbeným žánrem jsou květiny, krajiny, zátiší, stavby v krajině. Rozhovor s malířkou je velmi příjemný.

Rozkvetlá třešeň, jiřiny, mečíky, pivoňky, luční kvítí – Evo, proč právě květiny?

Sama je ráda pěstují, jak mě naučil můj otec, mám je ráda a ráda je maluji. Ty květiny na obraze neuvadnou, ale na zahrádce se stejně každý rok těším na nové, živé. Stejně ráda chodím malovat do přírody, kde každý strom, louka, květina, kopec i údolí jsou chrámem Božím. Obytná stavení, kapličky, kostely i katedrály jsou zase dílem lidí na oslavu života. S úctou k přírodě a dílu lidí se podle svých možností snažím zachytit krásu, kterou kolem sebe můžeme, ale i nemusíme vidět. Když maluji květiny, mám prostor pro volnou tvorbu.

Vybrala sis některé zvlášť oblíbené?

Nejlíp se malují ty nejprostší květiny z louky, z okraje pole, z příkopu – jetel, šťovík, bodláky, pampelišky, vlčí máky. Zatímco ty nejkrásnější, nejslechtější dají nejvíce práce. Snad nejhůř se malují tulipány. A já díky malování poznávám, které kytky kvetou ten rok současně, protože v příštím roce už tomu tak být nemusí. Tak mám třeba na obraze šeřiky ze zahrádky spolu s pryskyřníky.

Vůbec nejlépe se maluje venku. Malování mě naučilo úplně jinak se dívat na les. Např. ten u Robous, v zimě opadaný, ponurý, ale ve skutečnosti co tam je barev, co odstínů zelené, žluté! Černé, té je v přírodě málo.

Čím krásnější krajina, tím větší úctu před ní člověk má, cítí, jak je hrozně malý

proti přírodě. Při malování nelze plně postihnout krásu krajiny; domů si přinesu jen její výsek, ale příroda pak působí z obrazu, její krása z něho dýchá, vyváženými efekty světla a stínu okouzlí a zkrásní i ošklivá krajina. A stačí kousek, nemusí být celé panorama.

Máš asi hluboký vztah ke svým obrazům?

Každý obraz má svůj příběh. Kdy byl malován, kde, s kým jsem tam byla, jakou jsem měla náladu, jaké pocity. Na těch zvlášť záleží. Když je citové hnutí, je obraz nejlepší. Tak je možné se vymalovat z bolesti i z radosti, předat to do obrazu, protože všechno se tam dostane. Všechno nedořečené, láska, radost, emoce přejdou do obrazu, dostane se tam i pohoda. Ale když je člověk ve stresu, nikdy nemůže namalovat dobrý obraz.

Říká se, že na obrazy se má dívat, ne o nich mluvit. Člověk ale nemůže milovat něco, co nezná. K pochopení obrazu je potřeba něco o něm vědět, pak se v něm najde úplně jiný rozměr.

Jak se citově vyrovnáš s tím, když si obraz, který jsi s takovou láskou malovala, někdo koupí a odnese?

Není to lehké, nelze ho předat hned po namalování, vždyť i jeho kvalita se pozná s odstupem času. S čerstvým obrazem se těžko loučí. Ale nelze mít všechno doma. Každý obraz je jako dítě. Odlétá z hnízda, člověk mu to přeje a je mu smutno, vždyť je to kus mě samotné. Ale mám radost z toho, že oni mají radost!

Jsi vedoucí a koordinátorkou Spolku podkrkonošských výtvarníků se sídlem v Nové Pace, jak to obohacuje tvoji tvorbu?

Je nás přes 40, z toho asi 20 opravdu aktivních, z různých, i vzdálených míst. Rozrůstáme se, protože takovýhle fungující spolek není v každém městě. Čilou spoluprací máme s Novým Městem nad Metují. Malování v tomto spolku mi dává přátelství ušlechtilých, pokorných lidí, protože malování je pokora před uměním i před přírodou. Amatéři nepřetvářejí přírodu ke svému obrazu, malují tak, jak ji vidí a cítí. Od svých kamarádů ze spolku jsem se učila, každý mi přispěl dobrou radou, a tak malování nejen obohatilo můj pohled na svět, ale dává mi i přátelství. Když člověk maluje v ateliéru, je sám a proto se těšíme na společná malířská setkání.

A tak vystavuji od roku 1988 na skupinových výstavách našeho spolku v tuzemsku a v Polsku, samostatné výstavy byly v Nové Pace, ve Špindlerově Mlýně, v Lázních Bělohradě, Železnici, Bukvici, v Košťálově, v Praze a v Lomnici nad Popelkou. Moje obrazy, keramika a hedvábní jsou zastoupeny v soukromých sbírkách v tuzemsku i v Polsku, Německu, Holandsku, Kanadě. Jako dárky putovaly kromě Evropy do USA, do Brazílie, moji hedvábnou šálu nosí herečka Květa Fialová.

Jaké máš zkušenosti s výstavami v Bělohradě?

V Lázních Bělohradě jsem vystavovala čtyřikrát. V roce 1999 v lázních v Anně Marii a pak v hlavní budově, to byly větší výstavy, přes 100 obrazů. Na skupinové výstavě malířů Bělohradska ve Fričově muzeu jsem měla 4 obrazy. Poslední menší výstava byla v roce 2008, 45 olejů a malé akvarely v Kafebaru na Malém náměstí.

V Bělohradě se mi hezky vystavovalo, poskytoval mi morální podporu, vždycky mi tu bylo dobře. Lázeňští hosté měli o obrazy velký zájem, dá se říct, že mi je brali přímo pod rukou. Všechny výstavy byly úspěšné, až na tu poslední v kavárně.

Nedá mi to, abych se ještě nezeptala: ty máš narozeniny 24. 12., jsi Eva. Nebylo ti někdy líto, že slaviš Vánoce, narozeniny i svátek v jeden den? Protože to je poměrně vzácné!

Znám i jiné takové lidi, dokonce i v Nové Pace. A ten souběh oslav mi nevadí, v průběhu roku slavím s jinými. Je to vlastně výhoda, protože tak ušetřím spoustu času na práci!

Hedvábné šály nadýchané jako vánek a barevné jako motýlí křídla; nápaditá dekorativní keramika, v níž autorka zvětčila i paličkovanou krajkou, kterou vyrobila její teta; obrazy, z nichž se svěží květy nedočkavě vyklánějí a na kterých i voda má zvláštní hloubku. To všechno tvoří ruce Evy Šinkmanové tak, jak to pozorně vnímá očima a cítí čistým srdcem. Proto je její dílo tak čisté.

Děkuji ti, Evo, za krásu a radost, kterou tak bohatě rozdáváš. Blahopřeji k tvému životnímu jubileu a přeji ti hodně klidu, pohody, tvůrčí inspirace pro tvoji další tvorbu!

Antonie Vanišová, foto: Ladislav Stuchlík

BYLI JSME NA LIBERECKÉM MISTROVSTVÍ SVĚTA

„Jestli nepojedeš do Vesce na mistrovství, tak jsi u mě skončil,“ říká mi Jarda Kraus a dodává:

„Vždyť už to nevidíme, ty vole, dělali jsme spolu dvacet let do běžek a ty budeš čumět v objeváku na televizi!“ Já na to, že mně to u telky stačí, že to stojí hodně peněz a tak podobně.

Po týdnu váhání jsem s partou vyrazil. V pátek sedmadvacátého na štafety. Na závod, jenž byl po Bauerově stříbrné patnáctce dalším tahákem. V osm deset vlakem do Liberce. Po jedenácté v areálu Vesec. Na zahřátí svařák za čtyři pětky. Fotky s nejlepšími fanoušky, Nory. I s maskotem mistrovství. Na tvář červeno-modrobílou samolepkovou vlaječku. Skupina Kabát to rozbaluje na podiu i na obří obrazovce. S námi na tribuně Eva, žena Jirky Magála. „Jakšik to dobře rozjede, Lukáš vylepší, můj Jirka udrží a Kukino doveze bronz,“ optimisticky prognózuje půlroční novomanželka Eva. Další foto a štamprdle slivovičky na úspěch českých barev.

Všechno však bylo jinak. Naši končí dvanáctí. Super propadák. Vítězí excelentní Norové. Druhý v cíli Němec Axel Teichmann bojoval seč mohl, ale na létajícího norského finišmana Pettera Northuga neměl.

Nevím, jak zbývajících 36 994 diváků, ale naše bělohradská šestice byla spokojená. Viděli jsme MS, nádherné

prostředí, bezva atmosféru a dramatický norský - německý souboj.

Před šestou večerní jsme v Bělohradě na nádraží. Ten Jarda Kraus měl pravdu. Tohle hned tak už nevidím.

To byl pohled bělohradského fanouška lyžování. Ale na Vesce makali a mistry světa, bafuňáře i novináře vozili Honza a Láďa Mečířovi, Zdeněk Kubánek i Arnošt Kozák. Šéfem parkování byl Jarda Svrčina a jeho pravou rukou Josef Splítek. Všichni z Bělohradu a okolí.

V TV pořadu Liberecké střípky říká Zdeněk Kubánek: „Jezdím tady na Vesce 700 metrů dlouhý úsek. 12-13 hodin denně. Někdy i přes dvě stovky kilometrů. Nejvíce fandím svým kámošům: dvojnásobné mistryni světa Polce Justyně Kowalczykové a Italu Pilleru Cottreovi.“

Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

Bělohradáci s realizačním a servisním teamem české reprezentace. Zleva: J. Svrčina, servisman, V. Korunka - trenér sprinterů, J. Barynyk - trenér L. Bauera, Z. Kubánek, J. Mečíř, J. Splítek. Klečící: servisman, V. Fousek - servisman L. Bauera, servisman, J. Pešiva, M. Petrásek - šéftrenér.

Nor a Eduard Čeliš

K odpovědi pana starosty v minulém čísle BL: Příčné prahy přes páteřní komunikaci z Horní do Dolní Nové Vsi by odborníci jistě nedoporučili ve formě černožlutých úzkých gumových pásů, ale jen betonových vln - plynulejších vyvýšení, před nimiž není nutno zastavit, je možné je přejet přibržděním na 30 - 40 km/hod. Přibrždění z povolené 50km rychlosti je něco jiného než když se řítím z Horní Nové Vsi na náměstí osmdesátkou a více. Dnes lze vypočítat jakýkoliv práh na daný účel. Ty betonové navíc občanstvo nerozkřádá. Sdruženými zpomalovacími prvky jsou: středové ostrůvky maximálně zužující průjezd a jimi vytvořená vybočení - obloučky. To jsou jediné reálné prvky, kterými slibovaná intravilánová komunikace může vynutit snížení rychlosti. Je-li s ním počítáno na obchvat mimo zástavbu, proč by nemohly být vyzkoušeny s předstihem na stejném typu dlouhodobě problémové komunikace v zástavbě? Radar v oněch místech namontovaný je dobrý jen na to, že obyvatelé vědí, o kolik se zde s bezstarostným výsměchem policii rychlost překračuje.

Mgr. Tomáš Fassati

V připravované projektové dokumentaci je počítáno se zřízením okružní křižovatky v Prostřední Nové Vsi na křížení silnice od Horní Nové Vsi s přeložkou silnic. To je významné zpomalovací a bezpečnostní opatření regulující rychlost i v delších přílehých úsecích. Na silnicích II. třídy v průjezdních úsecích se zpomalovací prahy nedělají, protože řidiči vědí, že již jsou v obci a mají přizpůsobit svoji jízdu situaci. V průtahu obce se dělá výjimečně zvýšený přechod pro chodce v prostoru školy na nebezpečném místě s větším počtem dopravních nehod. Zpomalovací prahy mají i negativní účinky ve zvýšené hlučnosti v blízkém okolí prahu.

*Ing. Karel Charousek
SÚS KHK oblast Jičín*

NEBOJME SE DEMOKRACIE

Poté, co občanské sdružení Bílý Hrad na základě upozornění organizace Transparency International podotklo, že by bylo pro veřejný život v Bělohradě velmi přínosné, kdyby Bělohradské listy nebyly závislé na radnici, zaslechl jsem liché obavy o jejich existenci. Kdosi se domníval, že pak by Město Lázně Bělohrad vydávání časopisu nechtělo platit a Bělohradské listy by zanikly. Takový názor odpovídá typickému pochybnému stavu české demokracie, kdy vládnoucí politici chtějí mít zásadní vliv na informační prostředky.

V rozvinuté demokracii tomu však může být zcela naopak. Městskému časopisu financovanému z peněz daňových poplatníků mohou hrozit různé obtíže, pokud

bude jeho obsah závislý na vlivu pracovníků radnice. Jak správně na to, je všeobecně známo, i když pravda, v naší postkomunistické zemi, ne zcela ještě všude přijímáno. Do redakční rady jsou jmenovány osobnosti charakteristicky zastupující společenské spektrum obce. Tito lidé schvalují obsah každého čísla. Pracovníci radnice mohou být přirozeně v roli běžných autorů – dopisovatelů. Je-li výkonný placený redaktor – šéfredaktor v zaměstnaneckém poměru k radnici, má pak v redakční radě funkci tajemníka bez hlasovacího práva. Je to i pro něj velmi výhodné, neboť není zodpovědný svému zaměstnavateli za složení spektra zveřejněných materiálů. Je zodpovědný pouze za ekonomiku a organizaci vydávání stejně jako za dodržování platné legislativy vztahující se na vydavatelskou činnost.

Zavedení takového demokratického mechanismu by v Bělohradě nemuselo znamenat žádné velké změny, kterých se možná někdo neprávem obává. Kromě rozvolnění vztahu pracovníků radnice a redakční rady by pravděpodobně mohlo jít jen o doplnění této rady o 1 – 2 nové členy podle názoru na vyrovnanost jejího dosavadního složení. Běžnou zvyklostí je, že povinností člena redakční rady není přispívat do časopisu, to je jen jeho možnost, či přednost. Proto nemusí být obtížné některé časově hodně vytížené osobnosti do redakční rady získat.

Věřím, že Městský úřad L. Bělohrad realizace uvedeného demokratického mechanismu vůbec nemusí mrzet. Naopak. Jako vydavatel bude žít s klidným pocitem, že jej nikdo nemůže napadnout za využívání peněz daňových poplatníků pro jednostrannou propagaci radnice.

Mgr. Ondřej Fassati

Vážený pane Ondřeji Fassati, reaguji na vámi zasláný výše uvedený dopis. Rozebíráte zde demokratičnost Bělohradských listů, zaštiťující se OS Bílý Hrad, Transparency International a kýmsi... Máte starost o obsazení redakční rady a nezávislost časopisu.

O jakém ohrožení demokracie mluvíte? Mimo vás a členů vaší rodiny jsem žádné názory na nedemokratičnost nepostřehl. Zato jsem postřehl zájem veřejnosti o BL, což dokládá jejich prodej, který se již léta drží v našem malém regionu na čísle 1100 ks. Svědčí to o tom, že o listy zájem je, což dokládají i uváděné pochvalné dopisy, zveřejňované stejně, jako váš dopis či jakýkoliv jiné. Redakční rada (dále jen RR) doposud zařadila všechny dodané příspěvky (vyjma povídek, básní, kuchařských návodů, nebo úplných blbostí), které byly na adresu redakce zaslány.

Dopisy podepsané vaší rodinou diskutují na různá veřejná témata, hlavně však na téma přeložky silnice, tedy vedou politickou diskuzi. Dobrá, ale nebylo by lepší diskuto-

vat na toto téma na veřejném zasedání se zastupiteli města? Tam jsem vás bohužel zatím neviděl. Posílat od stolu jeden dopis za druhým, trvat na jeho otištění a zaštiťovat se demokracií, co je tím sledováno?

Další vaší starostí je složení redakční rady. Současný kolektiv redaktorů vybudoval Bělohradské listy a drží stabilně jejich úroveň. Z jakého titulu je chcete měnit? Vydavatelem BL je město a tak je zákonitě, že v něm jeho vedení informuje své občany o připravovaných akcích a o svých názorech na věci veřejné. Pokud nebude starosta města v RR, nic to nezmění na tom, že se budou občané o jeho názor zajímat. (Mimo to, vykonává s paní Vaníšovou zdarma tu nejnevěděčnejší práci a tou jsou korekturní opravy). Přijďte do RR a řekněte své názory, rádi je vyslechneme a zohledníme. Představujete si snad, že se RR probírá hromadou kritických příspěvků a nepohodlně vyřazuje?

Z vašeho dopisu vyznívá, že by někteří měli z RR odejít a jiní, cituji: „hodně vytížené osoby“ přijít. A co by tam dělali, pokud nebudou nic psát? Rozhodovali by o vhodnosti zařazení článků a prováděli tím cenzuru?

Dalším vašim názorem je, že by šéfredaktor měl vykonávat svou funkci bez rozhodovacího hlasu a být pouze jakýmsi administrátorem. Jak by pak mohl nést zodpovědnost za časopis?

Na veřejné schůzi dne 11. 8. 2008 jsem byl pověřen demokraticky zvoleným zastupitelstvem města vedením BL a tomu jsem povinen skládat účty. Tento orgán rozhodl o tom, že chce, aby BL vycházely v tomto duchu i nadále. Chcete-li to změnit, obraťte se na zastupitelstvo města, nebo do něj v příštích volbách kandidujte a pak spolu s ostatními převezměte zodpovědnost a řiďte Bělohradské listy. Pokud se chcete vyjádřit k některému konkrétnímu problému, určitě bude váš názor v nejbližší možné době otištěn stejně, jako názor kohokoli jiného. Na to není třeba se zaštiťovat demokracií, hledat chyby ve složení RR a říkat v Bělohradě Bělohradákům, jak mají řídit svůj časopis.

Ladislav Stuchlík, šéfredaktor

Rada města na svém zasedání konaném dne 9. ledna 2009 schválila zveřejnění odpovědi pana Ladislava Stuchlíka – šéfredaktora Bělohradských listů, na dopis Mgr. Ondřeje Fassatiho, zasláný na adresu redakční rady Bělohradských listů v příštím čísle BL s dodatkem, že RM se ztotožňuje se stanoviskem pana Stuchlíka.

Z dopisů čtenářů

Vážený pane šéfredaktore,
děkuji Vám velice za zaslání čísla BL1/2009, první z řady letošních čísel Bělohradských listů. Piší Vám ručně (z důvodu nefunkčnosti mých PC), abych Vám vřele poděkoval za Vaši laskavost, s níž jste vyhověl mému přání získat předplatné BL, které mi zprostředkovala moje velmi dobrá známá, paní Helena Dvořáková z Jablonce nad Nisou. Oba oceňujeme velice dobrou úroveň BL, a to jak po obsahové, tak technické stránce tohoto periodika. Oba se zabýváme genealogií, která nás jako badatele zavedla do Bělohradu a jeho okolí, tedy na místa bývalého panství Bělohrad. Pátráme tady po historii a příslušnicích relevantních rodů, žijících v minulosti v této oblasti. Oba jsme zanícenými badateli, které velmi zajímá jakákoliv souvislost i s historií bývalého panství Bělohrad, jakožto historickým rámcem, do něhož jsou zasazeny osudy našich předků, příslušníků jednotlivých rodů. Historie je to velmi zajímavá a při našem genealogickém a historickém pátrání nás zavedla např. k purkrabím panství Bělohrad a dalším předkům různých profesí.

Paní Horáková byla tak nevšedně laskavá, že mi zprostředkovala předplatné Vašeho skvělého časopisu, který je želez pro mne jinak stěží dostupný. Děkuji Vám ještě jednou za umožnění odběru Vašeho časopisu formou předplatného.

Dovoluji si redakci i všem čtenářům Vašeho velmi zajímavého časopisu popřát do budoucna mnoho úspěchů a možností při zpracování zajímavých námětů a těším se na další články týkající se bývalého panství Bělohrad a okolí. Oceňuji vysoce i výtečnou kvalitu fotografických reprodukcí, ilustrujících velmi profesionálně rovněž velmi profesionální texty příslušných článků.

S díky a pozdravem

Mgr. Antonín Rieger, Ústí nad Labem

V listopadovém čísle BL zvalo Občanské sdružení při ZŠ K.V. Raise všechny zájemce na pravidelné besedy z cyklu ZÁVISLOSTI. Tyto besedy se konají v aule ZŠ každou první středu v měsíci od 18 hodin. Zatím proběhly besedy na téma: *Alkohol *Drogy *Gamblerství. Byly to vždy zajímavé večery, protože tato témata jsou velmi aktuální pro dnešní společnost. Pan MUDr. Petr Mílek vysvětlil vznik u každé závislosti, jak se projevuje, jaké mohou být následky – a v neposlední řadě – jak s již vzniklou závislostí bojovat. Posluchači průběžně vstupovali se svými dotazy, takže probíhala příjemná diskuze.

Všeobecně vyplývá, že pokud budeme informováni a budeme znát příčiny různých závislostí, máme ještě šanci udělat něco, abychom se těmito závislostem vyhnuli. Přijďte si poslechnout a podiskutovat o dalších:

- Nikotin - duben 09
- Počítače, televize, mobil - květen 09
- Závislosti na vztazích - červen 09

Pozvánku na každou besedu najdete v aktuálním termínu na městských informačních tabulích.

Z těchto tabulí se také dozvíte o pletení košíků v bělohradské škole. Občanské sdružení opakuje úspěšnou akci z loňského roku, kdy si při pletení vyzkoušeli svoji zručnost rodiče i děti. Získané finanční prostředky byly použity na charitativní účel – příspěvek na vzdělání pro indické děvčátko. Věříme, že i letos přinese pletení košíků hodně radosti i užitku. (oslb)

Český svaz včelařů, o. s., základní organizace v Lázních Bělohradě v letošním roce oslavuje osmdesát let spolku (1929 až 2009).

K této nevšední příležitosti připravujeme pro tisk jubilejní almanach včelařů Bělohradska a okolí. Široké veřejnosti jej chceme nabídnout již v měsíci květnu.

Vlastní oslavy tohoto výročí budou mít následující program:

• **Velikonoční výstava v Památníku K. V. Raise - 27. března až 12. dubna.**

Na výstavu zapůjčíme včelařské exponáty i drobné výrobky domácích kutilů, vhodné pro jarní tematiku výstavy.

• **Otevření lázeňské sezony v ASL Lázně Bělohrad 23. května.**

Na akci zajistíme naši účast prodejním stánkem s nabídkou včelích produktů. V prodeji by měl být i včelařský almanach. K vidění bude prosklený úl.

• **Pout' na Byšičkách dne 28. června**

Zajistíme účast nejméně jedním prodejním stánkem s rozmanitou nabídkou medu a včelích produktů, včetně prodeje jubilejního almanachu.

• **Výstava Českého svazu včelařů v Památníku K. V. Raise ve dnech 17. - 20. září 2009**

Název včelařské výstavy - Vítán buď příteli včel. Součástí výstavy bude široká nabídka včelích produktů a jubilejního almanachu vydaného k 80. výročí založení včelařské organizace.

• **Slavnostní včelařská schůze k 80. výročí založení včelařské organizace - listopad 2009.**

Program: nahlédnutí do historie včelařství dávno minulých let, seznámení s historií ZO ČSV v Lázních Bělohradě, ocenění členů ZO, včelařská přednáška. Na tuto akci zveme zástupce Městského úřadu i Obecních úřadů, zástupce ČSZ v Lázních Bělohradě, dále pak základní organizace včelařů jičínského okresu i ostatní příznivce včelařství. Občerstvení bude zajištěno.

Na všechny výše uvedené akce srdečně zveme spoluobčany - příznivce včelařství.

*Za výbor ZO ČSV v Lázních Bělohradě
Stanislav Stuchlík - předseda
ing. Martin Kareš - jednatel*

Nabízíme služby

PEDIKÚRA
klasická pedikúra,
masáž nohou,
peeling, zábaly, SPA pedikúra
(péče o nohy, solné zábaly nohou)

MANIKÚRA
klasická manikúra, masáž rukou,
peeling, zábaly, P - shine
(kúra na ozdravení přírodních nehtů)

MODELÁŽ NEHTŮ
modeláž nehtů UV gelem,
Francouzská modeláž

**Ilona Fejfarová, Dolní Nová Ves 23,
Lázně Bělohrad, mobil: 608 452 403
e-mail: ifejfarova@seznam.cz**

PEDIKÚRA
nabízíme

Jestli chce životem protančit, naslouchejte své pedikéře!!!

- pedikúru na objednávku **u nás**
- pedikúru **u vás doma**
- ošetření nohou **diabetiků** (cukrovka)
- **masáž nohou** - reflexní, klasická a hřejivá, proti prochlazení nohou (zimní)
- **peeling nohou**, bahenní **zábal**, obnovovací kúra na paty, parafín na nohy, lakování

Dezinfekční koule do bot za 140 Kč

NOVINKA:
Manikúra základní a P. Shine
(Sklenné pilníky za 66 Kč)

DÁRKOVÉ POUKÁZKY

**Chaloupská Daniela
Barákova 174 (směr Městská knihovna)
Lázně Bělohrad, Telefon: 602 417 263**

V Lázeňském hotelu ČSAD se 14. ledna uskutečnila pro základní školu a Střední odborné učiliště beseda o drogové prevenci „Drogy a životní styl“. Agentura Media kultur pořádá tyto besedy již mnoho let. Besedou prováděli a na dotazy odpovídali renomovaní odborníci z Drop In, jeho zakladatel a vedoucí Ivan Douša a vedoucí lékař Jiří Pressl. S agenturou již velmi dlouho spolupracuje i zpěvák Jan Kalousek, který v programu vystoupil a uvolnil tak atmosféru. Beseda byla uskutečněna za finanční pomoci Všeobecné zdravotní pojišťovny. (las)

Od počátku roku probíhá rekonstrukce zděné budovy v areálu U Lva, která je majetkem Města Lázní Běláho. Místní si budou dobře pamatovat na poškození stavby vichřicí v noci 18. ledna 2007. Vítr tenkrát utrhl střechu a prudký déšť promočil stropy až do přízemí. Budova byla v jarních měsících toho roku znovu zastřešena a od té doby čekala na rozsáhlejší opravu. Zastupitelstvo města na ni uvolnilo do letošního rozpočtu částku 4 mil. korun, která bude použita především na kompletní rekonstrukci sociálního zařízení, topení a odpadů. Dojde i k výměně oken. Stavební práce si Město provede vlastními silami, ostatní zajistí dodavatelství.

Protože je nutné vystěhování zámku, ve kterém sídlí domov mládeže SOU, přislíbilo zastupitelstvo dočasně pronajmout budovu učilišti, jako náhradní prostor pro ubytování žáků. Celá akce je naplánována tak, aby se ke Lvu mohl internát přestěhovat do konce srpna a od září zahájit provoz.

(las)

Město Lázně Běláho požádalo o dotaci na projekt nazvaný „Zlepšení kvality života pro obyvatele města“. Projekt zahrnuje rekonstrukci domu č.p. 28 na náměstí K. V. Raie na městský úřad, rekonstrukci Památníku K. V. Raie, výstavbu autobusového nádraží a stavební úpravy náměstí K. V. Raie a Malého náměstí. Předpokládané investiční náklady na projekt činí 73,1 mil. Kč, dotace by tvořila 92,5 % z této částky, tj. 67,6 mil Kč. Jaká je šance na úspěch a kdy se o přidělení dotací bude rozhodovat, jsme si za vás přečetli na www.rada-severovychod.cz.

Venkov podal rekordní počet projektů.

Na rozvoj venkova byla zaměřena v pořadí desátá výzva vyhlášená v rámci Regionálního operačního programu Severovýchod od 5. listopadu 2008 do 30. ledna tohoto roku. „Zaznamenali jsme více než pětinašobný převis zaregistrovaných projektů,“ uvedl ředitel Úřadu Regionální rady Zdeněk Semorád. Že je o tuto oblast podpory velký zájem, se potvrdilo již při druhé výzvě, vyhlášené v loňském roce. Tehdy se v rámci severovýchodního regionu zaregistrovalo pětadvadesát venkovských projektů. Bilance desáté výzvy se 173 předloženými projekty - 57 v Královéhradeckém kraji, 63 v Pardubickém a 53 v Libereckém kraji však zmíněnou výzvu předčila a s ní i všechny ostatní. Celkem bylo požádáno o dotace ve výši téměř 3,1 mld. Kč. „Venkov chce využít nabízené dotace beze zbytku a to je samozřejmě dobře. Finanční požadavky projektových týmů ale výrazně přesahují vyčleněných 530 milionů korun, takže zdaleka ne všichni žadatelé uspějí,“ dodává Semorád. Projekty zaměřené na oživení veřejných prostranství, zvýšení bezpečnosti obyvatel a ochrany majetku, vzdělávání, rekonstrukce či výstavby obecních a multifunkčních domů i sportovišť tentokrát podávaly kraje, také obce s 500 až 5000 obyvateli, dále organizace zřizované nebo zakládáné kraji a obcemi, dobrovolné svazky obcí, nestátní neziskové organizace, hospodářská komora a její složky či zájmová sdružení právnických osob. Které projekty dostanou příležitost k realizaci, to se podle všeho dozvíme na červnovém zasedání Výboru Regionální rady.

V rámci rekonstrukce městského mobiliáře dochází v zimních měsících letošního roku k opravám dvou soch. Sochy sv. Václava, která stojí u bělohradského kostela, a kamenného kříže z Flumových sadů na Horní Nové Vsi. Obě sochy byly odvezeny do ateliéru pana Sklenáře v Lužanech, který opravu provádí. Na místě zůstaly pouze podstavce, které nebylo možné z technických důvodů odvézt. Ty budou restaurovány na jaře, před vrácením soch na své místo. Současně s tím dojde k úpravě okolí kříže na Horní Nové Vsi. (las, pj)

Marie Vinklerová nabízí

- vedení daňové evidence
- vedení účetnictví
- zpracování mzdové agendy a personalistiky
- zpracování podkladů pro daňová priznání (DPH, daň z příjmů, silniční daň...)
- konzultaci a poradenství v daňové a účetní oblasti
- pomoc s administrativou i z jiných oblastí

MLČENLIVOST
ZARUČUJI

M. Vinklerová, Chotec 63
telefon: 737 525 412
e-mail: vinklerovi@chotec.cz

OCEŇOVÁNÍ NEMOVITOSTÍ

Rodinné domy, chaty, byty, haly, stavební a zemědělské pozemky, porosty

Jana Pajrová

Vlkov 20
Nová Paka
509 01
telefon: 493 721 098
mobil: 775 621 098

To nemůže být pravda...! Vy stále neprodáváte své zboží přes internet???

Využijte naše jedinečné řešení:
Internetový obchod na míru

Vyhodnocen mezi třemi nejlepšími v ČR

Neomezený počet položek zboží a kategorií, členění zákazníků do skupin, přístup do administrace odkudkoli, automatické generování SEO url, možnost doprogramování jakékoli funkcionality, neomezeně jazykových mutací, platby přes internet a mnoho dalších jedinečných výhod

Náš shop využívají:

www.adidasshop.pl, www.adidasshop.sk
www.adidasshop.cz, www.reebokshop.cz,
www.albisport.cz, www.sexyobleceni.cz

a mnoho dalších...
... s naším e-shopem roste Váš obrát

Fortna 43, Jičín
Tel. 800 900 231
www.cis.cz

Gólman Dědek není dědek

V číslech:

- 2 Děti. S manželkou Jarmilou mají dceru Bohdanu (34) a syna Martina (30)
- 5 Za tolik hokejových oddílů chytal - TJ Lázně Bělohrad žáci, dorost - Sokol Lány - ČSAO Hořice - Rachot Nová Paka - HC Norma Stará Paka
- 15 Gólů lovil ze své sítě, když Sokol Lány, coby vítěz okresu hrál s Lomnicí. A sedm z nich mu nastřílel Martinec, brácha reprezentanta Vladimíra
- 39 Dominika Haška má teď na svém dresu
- 1952 Dvanáctého dubna toho roku se **Jiří Dědek** narodil

Jirko, kdy jsi začal s hokejem?

„Já, Láňák jsem nemohl nikde jinde začít než na Zezuláku v Hořeních Lánech. Přilítl jsem domů ze školy, tašku mrsknul do kouta a už jsem fičel na Zezulákův rybník, pro nás Zezulák. Nezačínal jsem v bráně, ale v útoku. Když jsem dostal pořádnou šupku pukem do kotníku a dva týdny jsem měl kotník nateklý, tak jsem šel do brány. V šesté třídě základky potřeboval učitel Mencl gólmana a vybral si mě. V Bělohradě jsem chytal za žáky a dorost. Byl jsem jak za groš kudla, hubenej, a obětavec Karel Baršů mně tahal bágl s výstrojí.“

V Hradci Králové jsi se vyučil strojním zámečnickem. Bylo ti sedmnáct a začala slavná éra lánského hokeje.

„Asi tak nějak. Lány hrály okresní přebor. Kopidlno, Pecka, Miletín, Cerekvice, Chomutice. Bělohrad hrál kraj. V Lánech byla fajnová parta, nové kluziště, kde dlouho držel led. Já to měl z baráku vrchem kolem Pilařových na hřiště něco přes 200 metrů. Brankářskou dvojku mi dělal Joska Kraus. Nejlepším naším hráčem byl Ladik Ulrych. Slušně váleli i matadoři Tonda a Zdeněk Kozlovi. Fanouškům kralovala obětavá Iva Romaniuková. Na domácí utkání chodilo ke dvěma stovkám diváků. Taký z Valdova a Hřídělce. Šofér Zahradník nás vozil hasičskou osmsetpětkou, později Garantem. Ale tomu se pak propadla stará dřevěná podlaha.“

Na které utkání dodnes vzpomínáš?

„Na to v Chomuticích. Naprosto vyrovnaný mač. V poslední minutě za stavu nula-nula ujel chomutický Petráček a dal mi blafákem jedinou branku. No, smůla!“

Ruda Bém mi nedávno vyprávěl, jak mu dělal brankářskou masku pan Dřížhal. Máš podobnou příhodu?

„V Cerekvicích jsem dostal pukem těsně vedle oka. A to byl impuls vyrobit si masku. Tenkrát se jezdil „Prachov“, rychlostní motorky. A Franta Šťastný se vymlátíl blízko nás kluků z Lánů. Z té bouračky jsem si pořídil kus plexiskla a to byl materiál masky. Ksicht jsem ponořil do betonu, ten jsme nechali zatvrdnout a bylo kopyto. Pak jsem se namazal indulonou a kámoši mi napláclí nahřáté plexi na obličej. Pílkou jsme udělali otvory pro oči a masku podlepili molitanem. Hotovo. Masky vydržela dva roky. Při tréninku na boleslavském zimáku mi ji golfákem rozpůlil Joska Tůmů. Potom jsme se Zdeňkem Kozlem udělali novou, lepší, laminátovou. Tu mám schovanou. Náš Martin si masku namaloval, když chodil na Mikuláše za čerta. Teď chytám v košíku. Naprostá paráda a bezpečí.“

Co ostatní brankářská výstroj, máš značkovou - bauerku?

„Kdepak. Je tomu několik roků, kdy mě Hoříčáci pozvali chytat za neregistrovaný na zimák do Hradce. V kabině se vedle přešťrájel mladej gólman. A když viděl moje 35 roků starý betony, tak povídal: Pane kolego, v tomhle bych se já bál chytat! Dnes mám už novou lapačku i zástě-

Sokol Lány 1969: zleva nahoře: F.Pilař, V.Zahradník, M.Purma, Z.Vokrouhlecký, Z.Hátle, Z.Kozel, M.Číp, zleva dole: L.Brůna, V.Kozel, J.Dědek, J.Ulver, F.Štárek, F.Čerovský a A.Kozel.

ru a k padesátinám jsem dostal i fungl novou brankářskou hokejku.“

Jak hodnotíš výkony gólmanů před léty a dnes?

„Bělohraďáci - Jirka Šturma a Ruda Bém byli dobří. S novými typy hokejek jsou střely tvrdší, rychlejší. Pro mě je stále místní jedničkou Karel Výdra. Ten má již moderní styl.“

Když, Jirko, spočítám tvé roky hokejového gólmana, tak dojdu k neskutečnému číslu 45.

„Myslím, že mi do té pětáctýřičítky moc nechybí. Postřeh už nemám jako ve dvaceti a někdy mně dělá potíž si zavázat betony. Na ledě to však přejde. Pochopitelně chytám tu nejnižší, neregistrovanou třídu. Klukům z mančaftu říkám, že až budou vidět, že Dědek je starej dědek, že už mu to nechytá, takže už do brány nevlezu.“

Tvůj mančaft HC Norma vyjel do nové sezóny v nových červenomodrých dresech...

„Z recese jsem si nedávno koupil u Vietnanců repredres s 39 a na zádech Hašek. Přelepil jsem Hašek na Dědek, to nebylo tak obtížný, ek bylo společný. A když si Norma řídila sadu nových dresů, tak mě kluci potěšili, dali udělat pro gólmana 39 a na zádech Dědek.“

Eduard Čeliš, foto: archiv Jirky Dědka

ZA HOKEJEM II

Prosincem roku 1936 končila první část povídání o bělohradském hokeji.

VLADIMÍR FINK (1919 - 1981), jeden z prvních hokejových obránců, kteří vyrostli na kluzišti za sokolovnou, napsal několik poznámek o tomto zimním sportu. V osmatřicátém roce, kdy se traduje bělohradský hokejový start, bylo Vladimíru Finkovi devatenáct.

Tady jsou jeho vzpomínky, tady je jeho návrat do minulosti.

Na začátku osmdesátých let telefonicky přál hokeji v Bělohradě vše nej. Víte pane Finku, že dnes, kdy píšeme letopočet 2009, je ledacos jinak. Ale o tom někdy příště.

V první sezóně nemělo kluziště mantinely. Rozhodčí musel auty vhadzovat. Když však napadl sníh, tak se dělaly mantinely sněhové a ty se polévaly vodou. „Mantinely“ byly příliš nízké a nevyhovovaly. Zkrátka do regulérnosti hřiště moc chybělo. Proto o přihlášce do jakékoliv soutěže nemohla být řeč.

Nastaly i starosti se sháněním dresů. Sokol splácel dluh na výstavbu sokolovny, peněz nebylo nazbyt. Většina hokejistů hrála i českou házenou - pomoc tedy jasná. Použilo se házenkářského dresu. Černé tričko s bílým límcem a s písmenem S v trojúhelníku na prsou. Bílé trenýrky. Štulpny házená neměla, zapůjčil je místní fotbalový SK. Nebyly ani rukavice, musely stačit různé domácí druhy.

Problémy nastaly se sestavením výstroje tak, aby z nás jednotlivé díly nespadly. Od dědů a otců jsme si vzali dlouhé spodky, na které se štulpny přišpendlily. Při krátké zkoušce jsme však zjistili, že se štulpnami padají nejenom spodky, ale i vrchní trenýr-

ky. Vše vyřešily dámské podvazkové pásky! Měli jsme tedy výstroj. Co ale gólman, hokejista nejvíc otlučený a nastřelovaný? Zase pomohli fotbalisté a jejich holenní chrániče a nákolény. Na tělo si brankář dal maminčin polštář, peřinku. To ale nezakryl házenkářský dres, nýbrž velký domácí svetr. Brankařská hůl se dala koupit ve větších městech.

Začal se tedy hrát hokej. Prvním naším soupeřem za sokolovnou byl Podhorní Újezd. Výsledek není znám, sestava ano: v brance Olda Hlavatý, v obraně jsem hrál s Frantou Mečřem a v útoku Franta Mach, Vláďa Mašek a třetí Franta - Pech. Náhradní gólman Zdeněk Knejfl a do útoku Eda Jakoubek.

Hrála se další utkání. Sokol Nová Paka, Gryzly Hořice, Reálné gymnázium Nový Bydžov a SK Smidary. Za novobydžovské gymnázium tehdy chytal Jarkovský. Pozdější brankář národního mančafu, který tragicky zahynul v devětačtyřicátém roce při zájezdu do Anglie.

Většina mančafů, se kterými jsme hráli, byla již slušně vybavena. Naše chabá výstroj poutala pozornost diváků. Když jsme přijeli do

Nové Paky, tak jsme šli ve „výstroji“ ze sokolovny podchodem pod tráti na kluziště. Všude plno lidí, jako při každém derby s Pakou. Někteří fanoušci se domnívali, že se jedná o maškarní průvod a ne o nástup hokejistů.

Pačáci už hráli soutěž a šileně to na nás rozbilili. Dostali jsme deset gólů a jeden, čestný, i dali. Náš debakl by byl určitě větší, ale Olda Hlavatý v brance se svojí „peřinkou“ dělal divy. S porážkou jsme se jakžtakž vyrovnali a poledním vlakem jsme přímo z Paky jeli do Smidar k dalšímu zápasu.

Do sezóny 1937-38 se pořídily nové branky, dřevěné, vzadu s drátěným pletivem. A za vydatné finanční pomoci místních podnikatelů i 40 cm vysoké matiny. Poté došlo i na slušnější hokejovou výzbroj. Černé dresy s bíle nastříkaným nápisem SK Lázně Bělohrad a s pěticípou hvězdou. Kalhoty ušil ze zelené celtoviny krejčí Josef Roudný. Aby kalhoty dobře chránily proti úderům puku, všil pan Roudný do podšívky desky z překližky. Gólmanky „betony“ byly taky z překližky. Štulpny černobíle pruhované. Jen na ty rukavice opět nezbylo, za vděk jsme dali svým „domácím“.

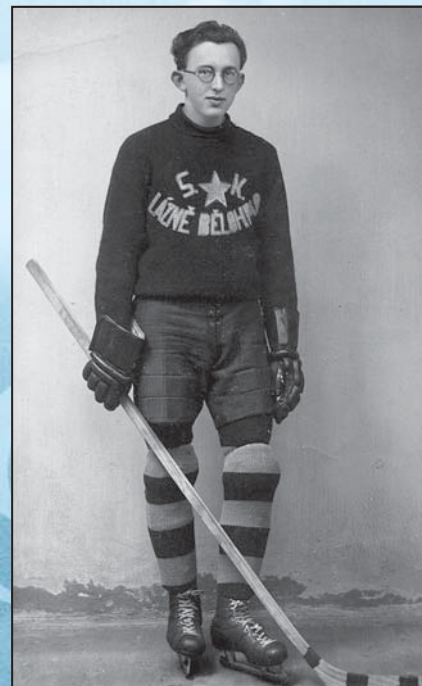
Prvním správcem kluziště se stal Franta Marek, po něm spravoval Jindra Čerovský.

SK Lázně Bělohrad se mohl přihlásit do soutěže.

Něco přes rok chybělo do přepadení Polska německou armádou.

Do začátku druhé světové války...

Eduard Čeliš, foto: archiv

Město Lázně Bělohrad nabízí do pronájmu na letní sezonu 2009 za výhodných podmínek stánek s občerstvením v Bažantnici. Bližší informace na MKS Lázně Bělohrad v Památníku K. V. Raise, telefon: 493 792 208.

V zaplněném sále Anenských slatinných lázní proběhl v úterý 20. ledna slavnostní program ke 150. výročí od narození největšího bělohradského rodáka Karla Václava Raise. V programu vystoupily soubory Pifferaios a Bělohradský ženský sbor vedený Zdeňkem Prchalem. Součástí večera byl křest nově vydané Raisovy knihy *Ze vzpomínek I.*, o kterou projeví čtenáři značný zájem. Knihu slavnostně pokřtil starosta města ing. Pavel Šubr spolu s vedoucím MKS Ladislavem Stuchlíkem, kmotry byli vedoucí obou pěveckých souborů. Město dalo vytisknout 1 000 kusů této knihy a během měsíce byl náklad téměř rozebrán. Do vyprodání zásob je kniha v prodeji v bělohradských trafikách a v Památníku K. V. Raise.

(las, vl)

Mgr. Jan Barborka - nový kněz pro Lázně Bělohrad a okolí

Od ledna letošního roku působí pro římskokatolickou farnost v Lázních Bělohradě nový, mladý kněz. Jmenuje se Mgr. Jan Barborka, narodil se 5. 12. 1980 a pochází z Nové Paky. Kněžské svěcení z rukou biskupa Dominika Duky přijal 28. 6. 2008 v katedrále Svátého Ducha v Hradci Králové.

Jako „administrátor excurrento“ k nám do Bělohradu dojíždí nyní z Vysokého Veselí, protože je současně i kaplanem pro tuto farnost.

Svoje motivace, být misionářem pro své okolí, vysvětluje sám ve svém svědectví na internetu následujícími slovy:

„V Praze - to už jsem byl v teologickém semináři - jsem se setkal s jedním osmdesátiletým premonstrátem, jemuž jsem se svěřil, že chci být misionářem v Africe. On mi na to řekl: „Človče, co blázníš, misie jsou tady v Čechách, tady je 90 % nevěřících lidí!“ Já jsem to vzal za své a svou pozornost obrátil - věřím, že s nemenší horlivostí - na Čechy. Řekl jsem si, že oproti Africe tu mám už velký náskok, umím jazyk, znám kulturu a dějiny českého národa.“

Svou obětavou láskou chce být knězem pro všechny: věřící i nevěřící, mladé i starší. Hned od nástupu do služby zde u nás v Lázních Bělohradě nabízí vedle pravidelných bohoslužeb různé další aktivity: slouží mše pro děti, pořádá akce pro mladé, hledající lidi, navštěvuje po dohodě nemocné a opuštěné, nabízí časový prostor k osobním rozhovorům příp. k přijímání svátostí. Ve svých promluvách vybízí ke vzájemné lásce mezi všemi lidmi, klade důraz na mezilidské vztahy a odpuštění a povzbuzuje k aktivní účasti na životě v naší farnosti.

Věříme, že se mu bude v našem městě líbit a k tomu mu přejeme hodně zdraví.

Hana Steinerová

Pravidelné bohoslužby v Lázních Bělohradě:

V neděli v 8.30 hod. a ve čtvrtek v 17.30 hod. Informace o mimořádných bohoslužbách, bohoslužbách slova, setkání mládeže, mariánských večeradlech a dalších akcích lze průběžně získat ve vývěsce na dveřích kostela.

Bohoslužby v kostele v L. Bělohradě během Velikonoc:

Zelený čtvrtek (09.04.)	- 17.30 hod.
Velký pátek (10.04.)	- 15.00 hod. křížová cesta na Byšičkách - 17.00 hod.
Bílá sobota (11.04.)	- 10.00 - 18.00 hod. tichá adorace - 20.30 hod.
Boží hod velikonoční (12.04.)	- 08.30 hod.
Pondělí velikonoční (13.04.)	- 08.30 hod.

Kontakt na Mgr. Jana Barborku: telefon: 732 268 631, e-mail: j.barborka@seznam.cz

Městské kulturní středisko
Lázně Bělohrad
uvádí
4. pokračování pořadu

OBJEVY ZVUKOVÉHO PORTÝRA

Mírek Ošanec představí skupiny
EPY DE MYE

&
PETR HILSKÝ - JAM SESSŽER
pátek 3. 4. 09 od 19 h.

kulturní sál Anenských slatinných lázní, a.s.

Zvukový portýr, rozhlasový týdeník pro milovníky folkové, trempské, country a příbuzné muziky, připravovaný od roku 1987 Mirkem Ošancem a Pavlem Havlíkem na stanici „Český rozhlas Sever“, přiváží do Lázní Bělohradu čtvrtý díl pořadu „*Objevy zvukového portýra*“.

V Bělohradě dobře známý Mírek Ošanec uvádí v sále lázní cyklus pořadů, do kterých si zve zajímavé hudební hosty. Pořad je nahráván a jeho ukázky vysílány na stanici Český rozhlas Sever, která je také mediálním partnerem večerů. V prvních třech již realizovaných pořadech se představily skupiny Hořký kafe, Pranic, Marien, Stránici, Přelet MS a Šantré. Nenechte si ujít další pokračování.

Island Pavla Čeliše

